

Onsdag d. 6/12: Velkommen igen, Guds engle små

Julie sad ved bordet og gumlede på et stykke knækbrød, da Jes kom ind og smed sine mudrede støvler i gangen. Hans kinder blussede efter arbejdet i kulden.

"Allerede hjemme?" sagde han og smilede til hende, da han kom ud i køkkenet.

"Mmm," sagde Julie. "Men jeg skal snart afsted igen."

Jes åbnede køleskabet og stirrede ind i det. Julie kunne se forvirringen i hans ansigt.

"Hvad er det dér?" spurgte han og pegede på nogle mørke ruller, der var pakket ind i film.

"Det er brunkagedej," sagde Julie. "Far, de har altså været i køleskabet siden i går."

Jes hævede øjenbrynene.

"Nå for søren," udbrød han. "Du var også så glad for at bage, da du var lille. Er det mors opskrift?"

"Nej, det er én fra nettet," sagde hun triumferende.

Hun så på uret. Klokken var næsten fire. Mie, Henrik og Alex kunne være der hvert øjeblik, det skulle være.

"Nå, jeg smutter," sagde hun. "Jeg skal nok bage dem, når jeg kommer hjem."

Jes hævede sit kaffekrus og sendte hende et gennemborende blik.

"Husk nu," advarede han. "Ikke flere numre, vel?"

Julie nikkede.

"Det har jeg allerede sagt," sagde hun. "Vi skal nok opføre os ordentligt."

"Okay," sukkede han. "Men bliv ikke ude for længe."

Julie nikkede og gik ud for at trække i tøjet. Hun trådte udenfor, netop som de andre cyklede ind på gårdspladsen.

De cyklede ned til stranden og gik et stykke i klitterne for at komme tættere på udgravningen, som havde flyttet sig en del siden sidst. Julie fulgte gravemaskinen med øjnene, mens hun stoppede én af Mies nybagte klejner i munden.

"De er gode," sagde hun.

Mie nikkede.

"Vi laver dem hvert år," fortalte hun.

Julie greb sig selv i at ønske, at det var hendes familie, der havde sådan en tradition. Hun gumlede aggressivt på klejnen og så ned mod byggepladsen. Cirka 100 meter bag ved gravemaskinerne gik nogle arbejdere og lagde rørene ned i renden.

"Gad vide, hvornår, der kommer gas i," grundede Alex.

"Ikke med det samme," sagde Henrik. "Men det er noget med, at de tester den engang imellem. Altså, om det hele holder tæt og sådan. Jeg læste om det i avisen."

Julie tog en slurk af sin varme kakao. Hun ville ønske, at hun kunne blive herude sammen med sine venner, indtil solen stod op. Bare sidde og høre dem snakke, drikke kakao og spise klejner. Hun skævede til uret på mobilen og sukkede. Hun kunne ikke blive længe.

Pludselig blev luften flænget af en høj buldren. De fire venner faldt om i sandet og holdt sig desperat for ørerne. Det lød som et

tordenbrag, men lyden blev bare ved og ved. Jorden rystede under dem.

Julie kravlede frem til kanten af klitten og så ned, netop som jorden åbnede sig, og den store gravemaskine tippede forover. Store sprækker skar jorden op i alle retninger så det lignede en sort stjerne. Menneskerne styrtede rundt som små, skrækslagne myrer.

Et øjeblik stod gravemaskinen helt stille med forenden nede i dybet. Julie, Alex, Henrik og Mie stod alle på hænder og knæ og stirrede på den med tilbageholdt åndedræt. Ingen af dem turde sige noget. Så brølede jorden en sidste gang, og gravemaskinen forsvandt fra overfladen ned i mørket.

En grum stilhed sænkede sig. Julie tumlede baglæns væk fra kanten. Det ringede for hendes ører, og hun havde sand i øjnene og i halsen. Alex hostede og hev efter vejret.

”Hvad i alverden skete der?” udbrød Mie.

”Der ... der må have været en underjordisk hule,” hostede Julie.

De kunne høre fjerne råb og lyden af biler nede fra byggepladsen.

”Jeg vil gerne hjem nu,” klynkede Henrik.

Julie nikkede. Hun rejste sig op og vaklede et par skridt.

”Lad os komme afsted,” sagde hun.

De begyndte at gå, mens de støttede sig til hinanden. Ingen af dem sagde et ord. Julie længtes pludselig efter sin far og plantagen – ja, selv sin storebror Christian savnede hun i det øjeblik.

Råbene fra byggepladsen var forstummet, og pladsen var dødstille. Pludselig rejste en høj, hvinende lyd sig fra hullet, som et kor af tusinde ustemte violiner. Julie og de andre faldt igen til jorden og pressede hænderne mod ørerne.

Henrik skreg.

Skrig, tænkte Julie forfærdet. Det var dét, lyden lød som. Et klagekor af hjerteskerende, dyriske skrig, der trængte sig ind i hendes ører og fik hendes knogler til at dirre.

Alex rejste sig op, stadig med hænderne for ørerne. Hans ansigt var hvidt som et lagen, og rædslen skinnede i hans øjne. Han vendte sig om og styrtede ned ad bakken, tilbage mod cyklerne. Julie kom besværet på benene og fulgte med, det samme gjorde de andre.

Mens de løb, trak lyden sig tilbage som en bølge, der var skyllet ind over klitterne. Julie gispede lettet og bekæmpede klumpen i halsen.

De nåede ned til cyklerne og stod et øjeblik og pustede ud. Julie så rundt på de andre. Henrik havde striber af tårer på kinderne. Mie holdt om sig selv, og Alex stirrede ud i luften med den samme rædsel i øjnene som før. Hun kiggede på sin cykel, men hun rystede så meget over hele kroppen, at hun ikke kunne forestille sig at cykle på den. Til sidst rakte hun ud efter styret og begyndte at trække. De andre fulgte efter hende.

Det var en lang tur hjem. Ingen af dem havde lyst til at sige noget, heller ikke Julie. Da hun endelig kunne se lyset i gårdspladsen og husets gule mure, vældede tårerne op i hendes øjne. Hun vendte sig og så på de andre. De så yngre ud, end de var – som små børn, der savnede deres mor og far. Det var også præcis sådan, hun følte sig.

Mie kravlede op på sin cykel, og de to drenge gjorde det samme. Julie skyndte sig op ad trappen. Varmen slog imod hende, da hun åbnede døren. Hun halvvejs faldt ind i gangen og landede på den stive sivmåtte. Hun greb fat i den og knugede den krampagtigt mellem sine fingre.

”Nå, dér er du,” sagde Jes. ”Jeg var netop på vej ud.”

Julie så op på sin far. Jes' smil falmende, da han så hendes ansigt, og han spærrede chokeret øjnene op.

"Jamen ... Julie! Hvad er der dog sket?"

Bekymringen i hendes fars stemme fik Julie til at hulke ukontrolleret. Tårerne trillede ned ad hendes kinder og landede på gulvet foran hende. Jes trak hende op fra gulvet og holdt hende ind til sig.

"Schh," sagde han med sin varme stemme. "Det er okay. Du er okay nu. Hvad er der dog sket?"

Julie lukkede øjnene og mærkede, hvordan hun blev helt slap i hans favn. Mindet om det store brag, gravemaskinen og det høje skrig gled i baggrunden, som om et gardin blev trukket for. Jes tog forsigtigt strikhuen og vanterne af hende og lagde dem på den varme radiator.

"Kom," sagde han. "Så varmer jeg noget vand til te."

Klaus vågnede med et sæt, da en eller anden hamrede meget insisterende på døren. Han famlede efter fjernbetjeningen og fik slukket for fjernsynet – han måtte være faldet i søvn i lænestolen igen.

Den højlydte banken fortsatte. Klaus vrissede misfornøjet og kom besværet på benene. Han skævede til uret. Klokken var lidt i otte. *Hvem i alverden forstyrrer en gammel mand så sent om aftenen?* tænkte han. Så kom han til at tænke på Jan Godtfredsen og GasEnergi, og han rettede skyndsomt på sit tøj og sit hår, før han åbnede døren, dog uden at fjerne sikkerhedskæden.

"Hvem dér?" sagde han hæst.

Det var ikke politiet. Til gengæld var det faktisk Jan Godtfredsens smalle hoved med det glatredte, nu lettere vindblæste hår, der viste sig i sprækken.

"Luk døren op, Klaus," kommanderede han. "Jeg er nødt til at tale med dig."

Klaus skjulte et lille smil i skægget.

"Under ingen omstændigheder," brummede han. "Jeg lukker ikke nogen ind efter mørkets frembrud."

"Klaus," stønnede Jan.

Klaus undersøgte Jans ansigt. Lyset fra stuen oplyste furerne omkring Jans øjne og fik det til at se ud, som om manden ikke havde sovet i flere døgn. Eller også havde han bare haft en rigtig hård aften.

"Klaus, hvad har du gjort?" fortsatte han.

Der var alvor i hans stemme. *Og noget andet*, tænkte Klaus. *Angst, måske*. Det begyndte langsomt at dæmre for ham, hvad der nok var sket.

"Jeg ved ikke, hvad du taler om," svarede han. "Jeg har ikke gjort noget."

Jan bankede sin håndflade mod døren lige ud for Klaus' ansigt.

"Det er alvor det her, Klaus!" råbte han. "Mennesker er kommet til skade! En hel gravemaskine forsvandt ned under jorden!"

Klaus mærkede en hul fornemmelse af sejr blandet med sorg brede sig i brystet.

"Ah," sagde han stille. "Så er det altså sket."

Jan pressede sit ansigt op mod sprækken i døren. Sikkerhedskæden spændtes med et hårdt smæld.

"Hvad har du gjort?" snerrede han. "Var det sprængstoffer? Hvor har du fået det fra? Hvad?"

Klaus greb fat i hans krave gennem sprækken med sine krogede fingre.

"Vær nu ikke en tåbe, Godtfredsen," skældte han. "Fortæl mig, hvad der er sket."

Jan forsøgte at trække sig væk, men Klaus' greb var urokkeligt.

"Fortæl!" kommanderede Klaus og bankede Jans hoved mod sprækken.

"Jeg ... jeg kender ikke detaljerne," råbte Jan, mens han stadig kæmpede for at komme tilbage på benene. "Jorden åbnede sig pludseligt, det er alt, jeg ved ... Av! Slip mig så!"

Klaus slap ham, og han tumlede et par skridt bagud, rettede sig op og sundede sig et par sekunder.

"Er det alt?" råbte Klaus hurtigt. "Skete der ikke mere?"

"Mere?" spyttede Jan vantro. "Det er rigeligt! Er du klar over, hvad det vil koste at udbedre?"

Klaus åndede lettet op. Hans fingre kærtegnede 'Nox Dryadalis'-medaljonen i lommen.

"I er ikke engang begyndt at få problemer endnu," sagde han mørkt.

Jan gik frem mod sprækken igen. Denne gang så han mere fattet ud.

"Hvad end, du har planlagt, Klaus..."

"Stop med at tale, som om der er mig, der er jeres problem," bjæffede Klaus. "Jeg advarede dig mod at grave igennem Frevsinge Enge. Hvad der sker nu, er dit ansvar."

Jan børstede sin frakke. Klaus kunne se, at hans fingre rystede af kulde.

"Hvad taler du om?" sukkelede han irriteret.

"Du ville ikke tro mig, hvis jeg fortalte dig det," brummede Klaus.

"Men du finder ud af det. Det gør I alle."

"Jeg sværger," hvædede Jan. "Jeg går til politiet! Du slipper ikke ustraffet fra det her!"

Klaus slog en hæs latter op.

"Hvad vil du fortælle dem? At en sygelig, gammel mand spænder ben for et byggeprojekt til flere milliarder? Tror du virkelig, at politiet køber den?"

Jans blik flakkede. Hans hår strittede i alle retninger nu, men han løftede ikke engang hænderne for at glatte det. Klaus stak hovedet helt hen til sprækken.

"Tag hjem, Jan," sagde han skadefro. "Du har ikke mere at gøre her."

Han smækkede døren i og drejede låsen. Stuen var pludselig uhyggeligt stille, og situationens alvor begyndte langsomt at gå op for ham. Og han var klar over, at selvom GasEnergi var skyld i problemet, var det hans ansvar at rydde op efter dem. Han vidste bare ikke hvordan.

"Jeg må gøre *noget*," sagde han ud i luften.

Så trak han i det skjulte håndtag og gik atter ned ad trappen til kælderen.